

Arrest

nr. 100 314 van 29 maart 2012
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Azerbeidzjaanse nationaliteit te zijn, op 20 november 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 19 oktober 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 januari 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 januari 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BONTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. OGUMULA, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché C. MISSEGHERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Blijkens de bestreden beslissing luidt het asielrelaas als volgt:

“U bent een Azerbeidzjaans staatsburger van Azerische origine en afkomstig uit Baku.

U bent sympathisant van oppositiepartijen, vooral voor Musavat en The Popular Front.

U werd tweemaal opgepakt omwille van uw deelname aan een manifestatie, m.n. werd u in februari 2009 opgepakt voor één dag en in juni 2009 voor drie dagen. U nam deel aan de oppositiebetogingen van 11/03/2011 en 02/04/2011.

U kreeg hierna een convocatie dat u zich op 14/11/2011 bij de politie diende aan te bieden. U bood zich uit schrik te worden vastgehouden niet aan.

Op 16/11/2011 reisde u per vliegtuig van Baku naar Turkije. Vandaar reisde u op illegale wijze per vliegtuig naar België waar u op 12/12/2011 uw asielaanvraag indiende. U bent in het bezit van uw

identiteitskaart, een convocatie om zich te presenteren op 14/11/2011, en een krantenartikel dd. 08-09/03/2012.”

Verzoeker betwist deze beschrijving niet.

1.2. De motivering van de bestreden beslissing luidt als volgt:

“Uit uw verklaringen blijkt (CGVS p. 4) dat u sinds eind 2007 een sympathisant bent van oppositiepartijen, vnl. voor Musavat en the Popular Front. U deed aan propaganda, hielp mee manifestaties organiseren, nam deel aan manifestaties en congressen van Musavat en the Popular Front, ging bij verkiezingen stemmen en probeerde kiezers te overtuigen om voor de oppositie te stemmen.

Ondanks het door u voorgelegde krantenartikel en convocatie dient te worden opgemerkt dat er op basis van uw verklaringen geen geloof kan worden gehecht aan uw politiek engagement en bijgevolg aan de problemen die u naar aanleiding hiervan zou ondervonden hebben.

U vertoont immers een gebrek aan kennis met betrekking tot de partijen waarvan u sympathisant was en de algemene politieke situatie in Azerbeidzjan.

Ook stroken uw verklaringen niet met de informatie voorhanden op het Commissariaat-generaal, waarvan zich een kopie in het administratief dossier bevindt.

Zo blijkt uit uw verklaringen (CGVS p. 7) dat u deelnam aan oppositiebetogingen op 11/03/2011 en 02/04/2011 in Baku.

U verklaart (CGVS p. 8) dat er in de periode tussen deze betogingen geen andere oppositiebetoging doorging, noch dat er na 02/04/2011 nog oppositiebetogingen in het jaar 2011 plaatsvonden.

Uit de informatie voorhanden op het Commissariaat-generaal, waarvan zich een kopie aan uw administratief dossier bevindt, blijkt echter dat er de dag na de betoging van 11/03/2011 nog een grote oppositiebetoging plaatsvond en dat er na de betoging van 02/04/2011 nog een grote oppositiebetoging in april 2011 doorging.

U verklaart verder (CGVS p. 8) dat de oppositiepartijen waarvoor u tijdens de laatste parlementsverkiezingen ging stemmen, een blok vormden bestaande uit Musavat en the Popular Front. U verklaart verder dat de twee leiders van deze partijen, m.n. Isa Gambar en Ali Kerimli toen verkozen werden in het parlement.

Uit de hierboven vermelde informatie voorhanden op het Commissariaat-generaal blijkt echter dat het door u vermelde blok toen geen enkele zetel veroverde in het parlement.

U verklaart ook (CGVS p. 8-9) dat tijdens de laatste presidentsverkiezingen Isa Gambar, de voorzitter van de oppositiepartij Musavat, hieraan deelnam, dat u voor hem heeft gestemd, dat hij vele stemmen behaalde maar door kiesfraude niet verkozen geraakte.

Uit de bovenvermelde informatie blijkt echter dat de partij van Musavat o.l.v. Isa Gambar deze presidentsverkiezingen heeft geboycot.

Deze vragen die aan u werden gesteld inzake uw politieke engagement zijn allerm minst ingewikkeld te noemen voor iemand die stelt dat hij o.a. geregeld deelnam aan politieke betogingen en propaganda maakte tijdens de verkiezingen. Van iemand die vlucht om politieke redenen, kan een redelijke kennis verwacht worden van de omstandigheden waardoor hij diende te vluchten, in casu de resultaten die de oppositiepartijen waarvoor hij ging stemmen behaalden tijdens de laatste verkiezingen en de recentste oppositiebetogingen.

De vaststelling dat u het antwoord niet kent op deze eenvoudige kennisvragen, ondermijnt uw beweerde politieke engagement en aldus logischerwijze uw beweerde vervolging ten gevolge hiervan.

De door u aangebrachte overtuigingsstukken kunnen deze conclusie niet wijzigen.

Zo maakt de convocatie om zich te presenteren op 14/11/2011 geen melding van de reden waarom u er zich diende aan te bieden, levert geen gegevens in welke zaak u wordt opgeroepen en staft dus uw beweringen hieromtrent niet (zie CGVS p. 3).

Bovendien moet opgemerkt worden dat na een analyse door de Federale Politie (zie attest dd. 16/10/2012 van de Centrale Dienst ter Bestrijding van Valsheden Documenten, bijgevoegd aan uw administratief dossier) blijkt dat het ganse document inclusief handtekening en stempel een kleurenkopij is, hetgeen uiteraard helemaal niet te rijmen valt met uw bewering (CGVS p. 2) dat deze convocatie een origineel document is.

De vaststelling dat u een vals stuk heeft neergelegd en u dus bewust de Belgische asielinstanties heeft trachten te misleiden, veroorzaakt de definitieve teloorgang van de geloofwaardigheid van uw voorgehouden problemen als uw algehele oprechtheid.

Wat betreft het krantenartikel dd. 08-09/03/2012 verklaart u (CGVS p. 6) dat er geschreven wordt over de repressie tegen jongeren in Azerbeidzjan en dat u bij naam wordt vermeld.

De vaststelling dat u stelt dat men bij uw vermelding in dit artikel een verkeerde familienaam opgeeft is reeds niet bevorderlijk voor de bewijskracht van dit krantenartikel.

Om aan te tonen dat dit artikel daadwerkelijk over u handelt, verwijst u (CGVS p. 6) naar de vermelding in dit artikel dat u een politieconvocatie heeft ontvangen om zich te presenteren op 14/11/2011.

De vaststelling dat er in dit krantenartikel wordt verwezen naar een vals bevonden document, ondermijnt dan ook verder op ernstige wijze de bewijswaarde van dit krantenartikel.

Ook blijkt uit de informatie voorhanden op het Commissariaat-generaal, waarvan een kopie aan uw administratief dossier werd toegevoegd, dat het in Azerbeidzjan een courante praktijk is om krantenartikels op bestelling te plaatsen: "Het is in Azerbeidzjan redelijk makkelijk een artikel in de krant te kopen. Het is een wijdverbreide praktijk om artikelen op bestelling te plaatsen. De standaardprocedure is dat in een krant een artikel wordt gepubliceerd over de zogenaamde oppositionele activiteiten van een persoon. Hierbij wordt vermeld dat de persoon wordt gezocht door de politie, terwijl dit niet het geval is. Geen enkele krant zou vrij zijn van dergelijke praktijken, maar de prijs kan verschillen naar gelang de bekendheid of de oplage van de krant. Bij een kleinere krant kost een dergelijke publicatie ongeveer \$20." Dit krantenartikel beschikt aldus gelet op bovenstaande vaststellingen over onvoldoende bewijskracht om de geloofwaardigheid van uw asielaanvraag te herstellen.

Bovenstaande vaststellingen zijn van die aard dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw asielaanvraag en er bijgevolg in uw hoofde geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, kan worden weerhouden. Uw identiteitskaart bevat louter persoonsgegevens die niet worden betwist."

1.3. De commissaris-generaal weigert van verzoeker de erkenning van de status van vluchteling en de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker voert in zijn verzoekschrift van 20 november 2012 een schending aan van artikel 1.2 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Vluchtelingenverdrag), van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet) en (zie p. 3) van de "materiële motiveringsplicht, minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering".

Hij vat aan met een theoretische uiteenzetting over de vrees voor vervolging, de gegrondheid ervan en de actor van vervolging.

Hij besluit dat de vrees (zie p. 4) "wijst naar de persoonlijke en psychische toestand van verzoeker" en dat deze vrees "wijst op een bewustzijn van het risico in Azerbeidzjan vermoord te worden door de Azerbeidzjans autoriteiten die verzoeker ten onrecht beschuldigd hebben" (sic).

Volgens verzoeker volstaat het dat hij (zie p. 4) "het bestaan van objectieve feiten aanwijst die aanleiding geven tot de redelijkerwijze te verwachten vervolging" en zijn zijn verklaringen "coherent en voldoende wordt gesteun" (sic). Vervolgens herneemt verzoeker zijn (zie p. 5) "vervolginglelementen" en stelt hij dat er geen intern vluchtalternatief meer is.

Verzoeker voert een schending aan van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (zie p. 5) "zijnde de materiële motiveringsplicht".

Volgens verzoeker heeft de commissaris-generaal (zie p. 6) "zich beperkt tot zeer lichtzinnige overwegingen" en heeft hij de bestreden beslissing "niet naar recht gemotiveerd en dan ook tot een onredelijk besluit is gekomen".

Waar in de bestreden beslissing lastens verzoeker een gebrek aan kennis weerhouden wordt, laat hij gelden dat (zie p. 6) "uit een bloemlezing van zijn gehoorverslag" blijkt dat hij "aannemelijk kennis getoond heeft omtrent de oppositiepartijen waarvan verzoeker sympathisant is"; hij wijst op de (zie p. 6) "enorme informatie" die hij tijdens zijn verhoor gaf over de algemene politieke situatie in zijn land van herkomst, zoals de data van de betogingen, de organisatoren, plaats en doelstellingen ervan.... Verzoeker is van mening dat de commissaris-generaal geen rekening heeft gehouden met deze uitgebreide kennis. Volgens verzoeker (zie p. 7) "zoekt de bestreden beslissing, op een zeer laconieke wijze, irrelevant overweging teneinde de politieke profiel van verzoeker te minimaliseren" (sic).

Verzoeker benadrukt dat hij deelnam aan betogingen op 11 maart en 2 april 2011 en vraagt zich af wat de relevantie is van de opmerking dat er hierna nog betogingen waren.

Verzoeker wijst op de convocatie en het krantenartikel dat hij heeft neergelegd, en betwist dat het om een vals stuk gaat, (zie p. 7) "het spreekt voor zich dat een kleurenkopij geen vals stuk is".

Waar de commissaris-generaal stelt dat uit informatie blijkt dat het in Azerbeidzjan een courante praktijk is om krantenartikelen op bestelling te plaatsen, is dit volgens verzoeker een (zie p. 8) *“vage bewering”*. Hij stelt dat hij aan de hand van het krantenartikel (zie p. 8) *“in concreet geval aan getoond dat hij in Azerbeidzjan door zijn autoriteiten werd vervolgd omwille van zijn deelnam in oppositiebetogingen”* (sic), maar dat de commissaris-generaal geen concreet bewijs heeft *“alwaar aangetoond werd dat de neergelegde krantenartikel – in concreet geval – op bestelling werd geplaatst”* (sic).

Aangaande de subsidiaire bescherming, voert verzoeker een schending aan van artikel 48/4 en 49/3 van de vreemdelingenwet. Hij laat gelden dat artikel 48/4 van de vreemdelingenwet *“ruimer geïnterpreteerd”* moet worden.

Volgens verzoeker beperkt de commissaris-generaal zich (zie p. 9) *“tot een lichtzinnige overwegen van zijn beslissing tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus”* (sic).

Hij is van mening dat niet in twijfel kan worden getrokken dat hij in zijn land van herkomst het reëel risico loopt om onmenselijk en vernederend behandeld te worden door de autoriteiten.

Hij besluit dat de commissaris-generaal in gebreke is gebleven een grondig onderzoek te voeren naar de toepassing van de regelgeving inzake de subsidiaire bescherming en tevens de weigering ervan afdoende te motiveren.

Verzoeker vraagt de bestreden beslissing te hervormen, alsook (zie p. 10) *“het verzoek van verzoeker opnieuw onder te zoeken”* (sic) en van hem de vluchtelingenstatus te erkennen, minstens de subsidiaire beschermingsstatus te verlenen; in ondergeschikte orde vraagt verzoeker de bestreden beslissing te vernietigen.

2.2. De Raad wijst er vooreerst op dat artikel 1, A(2) van het Vluchtelingenverdrag geen directe werking heeft binnen de Belgische rechtsorde zodat de aangevoerde schending ervan niet dienstig is.

2.3. De Raad benadrukt dat de inroeping van de schending van de motiveringsplicht door verzoeker uiteen valt in twee delen.

Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de vreemdelingenwet en artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt.

Uit het verzoekschrift blijkt eveneens dat verzoeker de motivering van de bestreden beslissing betwist en aldus de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat het middel vanuit dit oogpunt moet worden onderzocht.

De materiële motiveringsplicht, i.e. de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, in casu de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

2.4. De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de in artikel 57/6, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet bedoelde beslissingen, over volheid van bevoegdheid. Dit wil zeggen dat de Raad het geschil, in zijn geheel, aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter, in laatste aanleg, uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95).

Door de devolutive kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund.

2.5. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, The Law of Refugee Status, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84).

De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124).

Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 204).

De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen.

Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.6. De commissaris-generaal stelde in zijn beslissing van 19 oktober 2012 vooreerst vast dat verzoeker een gebrek aan kennis vertoonde met betrekking tot de partijen waarvan hij beweerde sympathisant te zijn was en omtrent de algemene situatie in zijn land van herkomst en dat zijn verklaringen dienaangaande niet overeenkwamen met de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt. Het betreft verzoekers verklaringen omtrent (i) het tijdstip wanneer oppositiebetogingen plaatsvonden; (ii) de uitslag voor de oppositiepartijen tijdens de laatste parlementsverkiezingen; (iii) de laatste presidentsverkiezingen.

In zijn verzoekschrift laat verzoeker gelden dat “uit een bloemlezing van zijn gehoorverslag” blijkt dat hij “aannemelijk kennis getoond heeft omtrent de oppositiepartijen waarvan verzoeker sympathisant is”; hij wijst op de “enorme informatie” die hij tijdens zijn verhoor gaf over de algemene politieke situatie in zijn land van herkomst, zoals de data van de betogingen, de organisatoren, plaats en doelstellingen ervan, Verzoeker benadrukt dat hij deelnam aan betogingen op 11 maart en 2 april 2011 en vraagt zich af wat de relevantie is van de opmerking van de commissaris-generaal dat er daarna nog betogingen waren.

De Raad stelt vast dat verzoeker zich beperkt tot het verwijzen naar eerder tijdens het verhoor op het Commissariaat-generaal afgelegde verklaringen. Het louter herhalen van steeds dezelfde verklaringen is echter niet van aard om de motieven van de bestreden beslissing te ontcrachten (RvS 10 maart 2006, nr. 156.221; RvS 4 januari 2006, nr. 153.278); het komt aan verzoeker toe om de motieven van de bestreden beslissing met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen, waar hij in gebreke blijft. Alle in de bestreden beslissing opgesomde vaststellingen omtrent verzoekers gebrekkige kennis vinden hun grondslag in het administratief dossier en hebben geen betrekking op details, maar op wezenlijke elementen, met name de resultaten die de oppositiepartijen waarvoor hij ging stemmen behaalden tijdens de laatste verkiezingen en de recentste oppositiebetogingen.

De Raad merkt op dat de commissaris-generaal zijn beslissing neemt op grond van de feitelijke elementen zoals die hem werden aangereikt door de asielzoeker. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust dan ook in beginsel op de asielzoeker zelf; zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook de asielzoeker aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is.

Het komt bijgevolg in de eerste plaats aan verzoeker toe om aan de hand van een coherent relaas, achtergrondkennis van zijn leefwereld en voor zijn relaas relevante elementen de waarachtigheid ervan aannemelijk te maken.

Van verzoeker kan bovendien worden verwacht dat hij meerdere ernstige pogingen onderneemt om zich te informeren met betrekking tot de essentiële elementen van zijn asielrelaas, waarvan hij geen kennis heeft.

Van iemand die zijn land ontvlucht vlucht om politieke redenen, kan dan ook een redelijke kennis verwacht worden van de omstandigheden waaronder hij diende te vluchten, quod non in casu.

Er kan dan ook niet worden aangenomen dat de beslissing van de commissaris-generaal zoals verzoeker poneert in zijn verzoekschrift, “op een zeer laconieke wijze, irrelevant overweging (zoekt) teneinde de politieke profiel van verzoeker te minimaliseren” (sic).

De gebrekkige kennis van verzoeker houdt een zware tegenindicatie in om zijn relaas voor waar aan te nemen.

Aangaande de door verzoeker neergelegde stukken, merkte de commissaris-generaal op dat:

“De door u aangebrachte overtuigingsstukken kunnen deze conclusie niet wijzigen.

Zo maakt de convocatie om zich te presenteren op 14/11/2011 geen melding van de reden waarom u er zich diende aan te bieden, levert geen gegevens in welke zaak u wordt opgeroepen en staft dus uw beweringen hieromtrent niet (zie CGVS p. 3).

Bovendien moet opgemerkt worden dat na een analyse door de Federale Politie (zie attest dd. 16/10/2012 van de Centrale Dienst ter Bestrijding van Valsheden Documenten, bijgevoegd aan uw administratief dossier) blijkt dat het ganse document inclusief handtekening en stempel een kleurenkopij

is, hetgeen uiteraard helemaal niet te rijmen valt met uw bewering (CGVS p. 2) dat deze convocatie een origineel document is.

De vaststelling dat u een vals stuk heeft neergelegd en u dus bewust de Belgische asielinstanties heeft trachten te misleiden, veroorzaakt de definitieve teloorgang van de geloofwaardigheid van uw voorgehouden problemen als uw algehele oprechtheid.

Wat betreft het krantenartikel dd. 08-09/03/2012 verklaart u (CGVS p. 6) dat er geschreven wordt over de repressie tegen jongeren in Azerbeidzjan en dat u bij naam wordt vermeld.

De vaststelling dat u stelt dat men bij uw vermelding in dit artikel een verkeerde familienaam opgeeft is reeds niet bevorderlijk voor de bewijskracht van dit krantenartikel.

Om aan te tonen dat dit artikel daadwerkelijk over u handelt, verwijst u (CGVS p. 6) naar de vermelding in dit artikel dat u een politieconvocatie heeft ontvangen om zich te presenteren op 14/11/2011.

De vaststelling dat er in dit krantenartikel wordt verwezen naar een vals bevonden document, ondermijnt dan ook verder op ernstige wijze de bewijswaarde van dit krantenartikel.

Ook blijkt uit de informatie voorhanden op het Commissariaat-generaal, waarvan een kopie aan uw administratief dossier werd toegevoegd, dat het in Azerbeidzjan een courante praktijk is om krantenartikels op bestelling te plaatsen: "Het is in Azerbeidzjan redelijk makkelijk een artikel in de krant te kopen. Het is een wijdverbreide praktijk om artikelen op bestelling te plaatsen. De standaardprocedure is dat in een krant een artikel wordt gepubliceerd over de zogenaamde oppositionele activiteiten van een persoon. Hierbij wordt vermeld dat de persoon wordt gezocht door de politie, terwijl dit niet het geval is. Geen enkele krant zou vrij zijn van dergelijke praktijken, maar de prijs kan verschillen naar gelang de bekendheid of de oplage van de krant. Bij een kleinere krant kost een dergelijke publicatie ongeveer \$20." Dit krantenartikel beschikt aldus gelet op bovenstaande vaststellingen over onvoldoende bewijskracht om de geloofwaardigheid van uw asielrelaas te herstellen."

In zijn verzoekschrift betwist verzoeker dat de -kleurenkopie van de- convocatie een vals stuk betreft; hij voert aan dat "het spreekt voor zich dat een kleurenkopij geen vals stuk is".

De Raad stelt vast dat verzoeker zich beperkt tot het louter tegenspreken van de vaststellingen in de bestreden beslissing.

Bij zijn verhoor op 19 september 2012 op het Commissariaat-generaal (zie het verhoorverslag, p. 2) benoemde verzoeker de convocatie die hij had ontvangen als een "origineel ; het attest van 16 oktober 2012 van de Federale Politie, Centrale Dienst ter Bestrijding van Valsheden, Documentenstelt dat "het ganse document, inclusief handtekening en stempel, een kleuren inkt-jet kopij is".

Volgens de Raad is een kleuren inkt-jet kopij voorstellen als een origineel stuk, bedrog in hoofde van verzoeker. Dergelijke vaststelling zwaarwichtig bij de beoordeling van de algehele geloofwaardigheid van verzoeker.

Waar verzoeker stelt dat hij aan de hand van het krantenartikel "in concreet geval aan getoond dat hij in Azerbeidzjan door zijn autoriteiten werd vervolgd omwille van zijn deelnam in oppositiebetogingen" (sic) en dat de commissaris-generaal geen concreet bewijs heeft "alwaar aangetoond werd dat de neergelegde krantenartikel – in concreet geval – op bestelling werd geplaatst" (sic), wijst de Raad er op dat uit informatie toegevoegd aan het administratief dossier, blijkt dat het in Azerbeidzjan een courante praktijk is om krantenartikelen op bestelling te plaatsen.

Bovendien dient te worden opgemerkt dat documenten, om bewijswaarde te hebben, coherente en geloofwaardige verklaringen dienen te ondersteunen wat in casu niet het geval is.

De Raad benadrukt ook dat geen enkele bepaling of beginsel de met het onderzoek van de asielaanvraag belaste instanties verplicht de vreemdeling bij te staan in zijn inspanningen om de status van vluchteling te bekomen en de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling zelf op te vullen (RvS, nr. 164.792 van 16 november 2006); de commissaris-generaal dient niet te bewijzen dat de voorgehouden feiten onwaar zijn.

Voor het overige beperkt verzoeker zich in zijn verzoekschrift tot theoretische uiteenzettingen en algemene overwegingen die geen afbreuk doen aan bovenstaande concrete vaststellingen die zijn geloofwaardigheid ondermijnen.

Gelet op bovenstaande vaststellingen kan aan het asielrelaas van verzoeker geen geloof gehecht worden; er is derhalve geen reden om het te toetsen aan het Verdrag van Geneve van 28 juli 1951 (RvS 12 januari 1999, nr. 78.054, Polat).

Bij een ongeloofwaardig relaas is de stelling van verzoeker dat hij geen intern vluchtalternatief heeft, irrelevant.

De vluchtelingenstatus als voorzien in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, wordt niet erkend.

2.7. Verzoeker voert in zijn verzoekschrift nog aan dat de commissaris-generaal in gebreke is gebleven een grondig onderzoek te voeren naar de toepassing van de regelgeving inzake de subsidiaire bescherming en tevens in gebreke is gebleven de weigering ervan afdoende te motiveren.

De Raad stelt vast dat deze bewering feitelijke grondslag mist.

Uit de bestreden beslissing blijkt immers dat de commissaris-generaal op basis van het geheel van de motieven in de bestreden beslissing heeft besloten tot de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Het feit dat deze motieven geheel of gedeeltelijk gelijklopend zijn met de motieven die de weigering van de vluchtelingenstatus ondersteunen, betekent niet dat de beslissing omtrent de subsidiaire beschermingsstatus niet afdoende gemotiveerd is.

Een ongeloofwaardig relaas kan niet als basis dienen voor een toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet. Verzoeker brengt geen andere elementen aan die wijzen op een reëel risico op ernstige schade in de zin van voormelde wetsbepalingen.

Dec enkele bewering in het verzoekschrift dat niet in twijfel kan worden getrokken dat verzoeker in zijn land van herkomst, het reëel risico loopt op een onmenselijk en vernederend behandeling door de autoriteiten, tilt de geloofwaardigheid van zijn relaas geenszins op.

Verzoeker voert tevens geen concrete elementen aan waarmee aannemelijk wordt gemaakt dat hij in geval van een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet, noch beschikt de Raad over algemeen bekende informatie waaruit dergelijk risico blijkt.

De subsidiaire beschermingsstatus als voorzien in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, wordt niet toegekend.

2.8. Gelet op wat voorafgaat, stelt de Raad vast dat de bestreden beslissing op een correcte wijze genomen en gemotiveerd is.

Naast een uiteenzetting van de asielmotieven door verzoeker zelf aangevoerd tijdens zijn verhoor op het Commissariaat-generaal, bevat de bestreden beslissing gedetailleerde overwegingen die de beslissing afdoende motiveren.

De opmerkingen van verzoeker dat de commissaris-generaal "*zich beperkt tot zeer lichtzinnige overwegingen*" en dat hij de bestreden beslissing "*niet naar recht gemotiveerd en dan ook tot een onredelijk besluit is gekomen*", zijn onjuist.

2.9. Uit wat voorafgaat, is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken, zodat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen.

De Raad kan immers volgens artikel 39/2, §1, tweede lid, 2° van de vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen.

De aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig maart tweeduizenddertien door:

dhr. M. BONTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

M. BONTE